

nároku, by kupní smlouva, jež jest podkladem rozsudku ze dne 7. července 1929, byla zrušena (redhibice). Jest proto zřejmo, že jde o žalobu ze správy. Tomu nebrání, že žalobce žádá i o výrok, že exekuce na základě onoho rozsudku jest nepřipustná, neboť to jest jen důsledek zrušení smlouvy (§ 39 čís. 5 ex. ř.). Žalobce neuplatňuje skutečnosti zrušující vydobývaný nárok, jež nastaly po vzniku exekučního titulu, jakž vyžaduje ustanovení § 35 ex. ř., poněvadž vytýkané vady, jimiž stroj byl prý zatížen, byly tu podle žalobních údajů již v době dodání, tedy před vznikem exekučního titulu, a jen se ukázaly teprv později při upotřebení stroje.

Kupní smlouva, již žalobce stroj koupil, jest nesporně splátkovým obchodem ve smyslu zákona ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák., podle něhož jest kupující, na jehož straně není kup obchodem (§ 10), podle § 4 odstavce 3 oprávněn domáhati se nároku ze správy i po uplynutí šestiměsíční doby (§ 933 obč. zák.), pokud kupní cena není plně zaplacená, a k zachování nároku toho není zapotřebí ani oznámení vad. Nárok ten zůstává proto kupujícímu zachován za těchto podmínek, i když byl rozsudkem odsouzen k zaplacení kupní ceny, dokud ji nezaplatil, tedy i za exekuce, zde tedy i po provedení zájmu, k čemuž srovnati sluší § 6 odst. (2), podle něhož i k obraně nepřislušnosti přihlížeti jest rovněž i v období exekucním až do dražby a to i z úřadu. Veškeré předpoklady uplatňovaného nároku žalobce tvrdí a obsahuje proto žaloba všechny skutečnosti, jež zákon žádá k odůvodnění nároku ze správy. Jest proto bezpředmětné, zabývají-li se nižší soudy otázkou, zda jsou prokázány skutečnosti, jež by odůvodňovaly výrok, že exekuce jest ve smyslu § 35 ex. ř. nepřipustná, a jest proto nutné řešiti otázku, zda uplatňovaný nárok ze správy jest po hmotněprávní stránce odůvodněn čili nic. Než dovolacímu soudu nelze rozhodnouti hned ve věci samé, neboť nižší soudy, vycházejíce z jiného právního názoru, zabývaly se jen zjišťováním, kdy žalobce vytýkané vady objevil a kdy je i jako laik objeviti mohl a zda je závčas uplatňoval. Okolnosti ty jsou však, jde-li o splátkový obchod, nerozhodnými vzhledem ke shora uvedeným zákonným předpisům. Naproti tomu neřešily nižší soudy vůbec otázku, zda vytýkanými vadami byl stroj stížen v době dodání, zda jsou neodstranitelné a zabraňují řádnému užívání stroje, či zda vznikly po dodání stroje zaviněním žalobcovým, jak namítá žalovaná strana.

Čís. 11195.

Žalobní prosba v případě § 36 čís. 1 ex. ř. nesměřuje proti jsočnosti nároku, nýbrž jen proti jeho vykonatelnosti, tudíž proti povolení exekuce. Domáháno-li se žalobou výroku, že nárok žalovaného vymáhajícího věřitele z exekučního titulu není po právu, nejde o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř. Taková žaloba, jde-li o nárok veřejnoprávní, nepatří na pořad práva, nýbrž na příslušný pořad správní.

Žalovaná okresní nemocenská pojišťovna vedla na základě svého platebního výměru proti žalobci exekuci k vydobytí dlužných pojišťovacích příspěvků. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované okresní nemocenské pojišťovně, by bylo uznáno právem, že není po právu nárok žalované z jejího platebního výměru, na jehož základě vede exekuci. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva.

D ů v o d y:

Podle § 175 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. může zaměstnanecké pojistné býti vymáháno na základě vykonatelného platebního výměru soudní exekucí, již povoliti a vykonávati jest povolán příslušný exekuční soud, a jest platební výměr vykonatelný, uplynulo-li od jeho doručení patnáct dní. Žalobce tvrdí v žalobě, že platební výměr ze dne 31. května 1929 tvořící exekuční titul nedostal a že tedy výměr ten nemůže býti vykonatelný. Poněvadž podle § 36 čís. 1 ex. ř. má dlužník námitku, že skutečnosti rozhodné pro vykonatelnost (tu tedy doručení výměru) nenastaly, uplatňovati žalobou u soudu, jenž exekuci povolil, šlo by podle žalobního děje o tuto žalobu. Tu jest ovšem sporné, zda věc náleží na pořad této žaloby i tehdy, je-li vymáhaný nárok veřejnoprávní, či zda námitku nedostávající se vykonatelnosti jest uplatňovati pořadem správním (Walker Syst. 1926 str. 91 shora a dole, rozh. čís. 738 a 901 sb. n. s. a Weiss Exek. Ord. k § 36 jsou pro soudní pořad, Neumann Kom. z. Ex. Ord. str. 174 a rozh. 9056 sb. n. s. proti), avšak tuto otázku, jejíž řešení by se neobešlo bez porovnání § 36 s § 35 ex. ř., netřeba tu rozhodovati, poněvadž při každé žalobě, pokud jde o otázku, jaký nárok se uplatňuje, jest rozhodná především žalobní prosba. Tu pak žalobní prosba v případě § 36 čís. 1 ex. ř. nesměřuje proti jsoucnosti nároku, nýbrž proti jeho vykonatelnosti a tudíž jak již nadpis § toho výslovně vytýká, jen proti povolení exekuce (viz Walker a Weiss n. u. m.), že neprávem vymoženo, ježto formální předpoklady chybí, a v tom smyslu měla zníti žalobní prosba, by šlo o žalobu § 36 čís. 1 ex. ř. Avšak žalobní prosba nezní v tom smyslu, nýbrž výslovně tak, by bylo uznáno právem, že nárok žalované strany z platebního rozkazu není po právu, nečelí tedy proti vykonatelnosti nároku, nýbrž proti jeho jsoucnosti, proti jeho vzniku, taková žaloba však, an napadený nárok jest veřejnoprávní, nepatří na pořad práva (§ 1 j. n.), nýbrž na příslušný pořad správní. K nepřipustnosti pořadu práva jest přihlížeti podle § 42 j. n. a § 240 odstavec třetí c. s. ř. v každém období sporu z úřadu, pokud o něm nebylo pravoplatným formálním usnesením již rozhodnuto (§ 42 třetí odstavec j. n.; plenární rozhodnutí čís. 3775 sb. n. s.), čehož tu není. Jsou proto oba rozsudky nižších stolic jakož i celé řízení zmatečné a bylo proto ve smyslu § 42 prvý odstavec j. n. a § 477 čís. 6 c. ř. s. rozhodnuto jak shora.